

SỐ 610

PHẬT THUYẾT KINH QUÁN CHƯƠNG CÚ TRONG THÂN

Hán dịch: Thất lạc tên người dịch, xếp vào mục lục đời Hậu Hán.

*Tất cả một tâm mình
Đều nghe dạy lời hay
Sở hành Phật đắc đạo
Kinh ấy được tôi nghe.
Cái “Không” cũng chẳng đoạn
Có hành đều chẳng thường
Hễ hành không bại hoại
Phật giảng, trao truyền kinh,
Việc sâu xa khó gặp
Nguyên là Cú, chẳng Chương
Thông đạt khéo diễn bày
Vì vậy nên làm thầy.
Từ gốc vì còn gốc
Tạo tác Pháp tích tập
Từ tuệ mà trừ bỏ
Chỗ giảng thuyết Thượng sĩ.
Từ chỗ nhân duyên có
Có hành đều không có
Cũng có, trừ đời trước
Không biết các hành kia,
Cũng như muốn nói thân
Chỗ giảng ngày ngày gần
Rằng tai họa vô số
Đều chảy hết về thân.
San định như bốn văn
Diễn thuyết điều trọng yếu
Câu năm chữ mỹ lệ
Dùng minh thệ khuyến tu.
Do tụng văn đầy đủ
Âm ngẫu tự vừa tròn
Như hái các hoa trái*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nghe nói ta đều hối.
Thân phi nhân, phi mạng
Phi sĩ, chẳng trượng phu
Hoặc thể hoặc diễm lệ
Việc ấy không có vậy.
Thân tạo tác mà có
Do có, có hoại diệt
Yếu mềm đều diệt vong
Như bọt nước vỡ tung,
Không mạnh thì vô thường
Vô thường thì không vui
Vô thường cũng là khổ
Phi thân, thân phi ngã.
Thân chẳng thường và khổ
Là thân chẳng phải nó
Có ngã, có khổ, đẹp
Thân đều không thật có.
Cho có không thật thể
Có còn cũng có mất
Người trí rõ gốc ngọn
Những gì có thật thể?
Nếu không có chủ nhân
Không được sự tự do
Như vậy mà so tính
Thân nào thật có ngã?
Thể ấy thân là không
Thể có ngã là vọng
Theo nhân duyên hiện hữu
Ngoài thân chết tâm tạo
Thân tạo chẳng ngoài ai
Cũng chẳng tự thân tạo
Đều không có thân tạo
Cũng chẳng thân không tạo
Vì thân không tạo ấy
Từ đó được chắc thật
Cũng chẳng gồm xương đốt.
Từ đời trước đến nay
Chẳng trời phải tạo thân
Chỗ tạo thành phi thân
Chẳng không hành vô bốn
Vô nhân là tự có
Thân này từ đó ra
Có sự cũng có vật
Có gốc có chỗ khởi
Chút ít là có sinh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Gốc từ si cùng ái
Tâm với ái hữu lậu
Cũng có buộc có ràng
Hành hai phẩm là lậu
Đó là gốc cũng khác.
Đời cùng thọ nhân duyên
Vì do ái thân này
Từ tiềm năng đến có
Mới đầu hiện tinh bột
Tinh bột chuyển ngưng tụ
Hội đủ sinh hạt sương
Từ sương chuyển lớn dần
Mở đầu có bốn thể
Thể năm hình thành đầu
Tích tụ bao nhiêu xương
Từ hành mà thành dụng
Chín là cái sọ đầu
Trán, mũi là hai xương
Răng ba mươi hai gốc
Ba mươi hai xương răng
Thân mình liền với cổ
Mũi liền với vòm họng
Tim cùng cổ, yết hầu
Gồm là mười tám xương
Bốn xương hàm, má, cổ
Họng cũng là bốn xương
Cánh tay mặt, tay trái
Gồm lại năm mươi xương
Nếu chia sườn thân trái
Cần có mười ba gân
Cũng vậy chia sườn phải
Cần có mười ba gân
Ấy là bốn mươi tám
Ba, ba, ba liền nhau
Hai là hai liền nhau
Ngoài ra, không liền nhau
Lấy thân làm bờ cõi
Như buộc lau không cùng
Xương sống, ba mươi hai
Xương khu, eo lưng là ba
Nếu chia đùi trái thân
Xương là hai mươi lăm
Đùi phải là cũng vậy
Là hai mươi lăm xương
Vế vai có bốn xương

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Gồm ba trăm hai mươi
Dàn khắp các bộ phận
Phật dạy sự đứt nối
Thân giả đều do tụ
Các căn là chỉ vá
Chẳng nhọt may bọc nhọt
Thân đắp bằng máu thịt
Như cơ quan sợi dây
Như ảo sư ảo thuật
Cơ quan xương cũng vậy
Lấy gân buộc ràng thành
Xương kết hợp như vậy
Làm nên hình thể này
Kẻ ngu đều vương mắc
Người trí mới không lâm
Da sinh để che chở
Chín lỗ là nhọt lớn
Toàn thân là rỉ chảy
Bất tịnh, chỗ thối tha
Như cái lỗ, miệng mổ
Đây lỗ dùng ngũ cốc
Thân này là thế đấy
Truy xét nhiều tanh thối
Lông, tóc cùng móng, răng
Bụi đất cùng da bọc
Xương đốt cùng cốt tử
Phàm gân là hệ mạch
Hệ tim dạ cùng lách
Ruột già cùng ruột non
Hệ gan, phổi cùng thận
Mỡ da cùng phân thải
Nước mắt, dãi cũng bắn
Mũi, nhờn, mỡ cùng máu
Nóng lạnh mở tiểu tiện
Hệ não và mô não
Đều đem nhận chìm nó
Như trâu già đắm bùn
Mà thành bùn không biết
Trong với ngoài của thân
Ôi! Thành xương với vách
Thịt, máu nhào nặn khéo
Vì oán làm phá hoại
Luôn là do trong, ngoài
Trong đó trăm ngàn thứ
Do vì tham thân thịt

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Ngoài thân cũng tai hại
Đều do cực kỳ tham
Thân ấy thói bại hoại
Giống như thành cũ rích
Đêm ngày canh giữ nó
Đã hoại rồi lại hoại
Như chỗ lõm không tụ
Đạo tặc luôn cùng ở
Giữ mình, khinh người khác
Thân là hang rắn hổ
Ôi! Rắn độc cực độc!
Thường cư ngụ nơi than
Vui, nóng, giận, dối che
Tin, không hòa đại độc
Phiền não đầy trăm tuổi
Luôn lấy hòa an ổn
Người giận không phản lại.
Trong thoáng chốc bất an
Thân này là tai họa
Hiềm mới có hoảng sợ
Như cọp dáo dâm hoang
Sợ có nhiều khủng bố
Các niệm là vì mong
Vì tất cả vật khổ
Cũng là các trò kịch
Thân này chủ là thọ
Chìm vào pháp của khổ
Tất cả nhà các bệnh
Là pháp của già, chết
Thân làm tăng ân ái
Khổ vì lạnh cùng nóng
Hoặc gió mà không hòa
Vậy bệnh mới sinh ra
Làm bại hoại các căn
Ôi! Giặc bệnh hại người
Già, chết cội thất họ
Như đông tuyết có lửa
Bệnh mới mau giải trừ
Như đây là vô số
Thân nhiều sự tai họa
Ta diễn nói tất cả
Chưa thể được đầy đủ
Chính yếu vì các khổ
Thân thói là không thật
Nhiều nhân duyên mà thành*

Đại tà cho là thân.

M

CHƯƠNG: Mười Một Nhân Duyên

Phật dạy:

–Hành giả có mười một nhân duyên làm mất đạo, ta chế ra là khiến mọi người được tỏ ngộ mà không rơi vào đường ác. Người không biết cho là lẽ thường của vạn vật:

1. Quy tụ đông đảo, nghĩa là quần chúng nhân dân.
 2. Ăn nhiều, nghĩa là các thức ăn ngon cũng có nghĩa là quá no.
 3. Nhiều việc làm, nghĩa là nhiều nghề.
 4. Huyền thuyên, nghĩa là lý sự nhiều lời.
 5. Ngủ nghỉ quá nhiều.
 6. Ý tập trung, nghĩa là ở trong thiền.
 7. Huân tập nhiều việc làm, nghĩa là nhiều việc.
 8. Thương thân.
 9. Khinh, nghĩa là nói lời phi pháp.
 10. Tham, nghĩa là đa dục.
 11. Không thích sống ở nơi thiện, nghĩa là sống giữa người ác.
- Người hành đạo phải đoạn mười một nhân duyên này thì đắc đạo nhanh.

